

„A taps narkotikumként

„Ati, neked kötelező!” – hangzott a tanári felszólítás Götz Attilának, amikor Unger Pálma és N. Szabó Sándor szereplőket keresett az Arma Gyermekszínpad Shakespeare-bemutatójához, több mint húsz évvel ezelőtt.

Mindig jókedvű és mindig energikus. Élvezi az életet, nem fukarkodik a poénokkal, és ha színházról van szó, ezer százaléknál nem adja alább. Inkább „belehal” egy dalba, csak hogy a közönség aznap is átélje, amit az előadástól vár: a katarzist.

Ez megpecsételte az akkor tizenkét éves fiú sorsát. Ő a közönséget, őt pedig a világot jelentő deszkák varázsolták el.

– Édesapámmal és édesanyámmal csak a szülői jóindulat mondatta velem kapcsolatban azt, hogy „nem rossz ez a gyerek, csak eleven”. Égetnivaló csibész voltam ugyanis – meséli Götz Attila. – Senki és semmi nem tudta igazán lekötni az energiáimat, pedig sok mindennel foglalkoztam: az iskolarádióban dolgoztam, atletizáltam, fociztam, énekarba jártam – amíg ki nem tettek. Szófogadásból ugyanis sokszor

megbuktam. Aztán jött Pálma néni és Sanyi bácsi, akik bevezettek abba a csodálatos világba, amit színháznak hívnak. Ahol óriási szabadsága van az embernek, de csak a pontosan kijelölt határokon belül. S ez tetszett nekem.

A taps pedig narkotikumként hatott rám, úgyhogy nyolcadikban a továbbtanulási lapomra azt írtam, a színművészeti főiskolára jelentkezem. Amikor megtudtam, hogy ez érettségi nélkül nem megy, áldott emlékű nagyapám javaslatára szakmát tanultam, fémforgácsoló lettem.

– *Jöhetett hát a színművészeti.*

– Jöhetett volna, de nem tudtak velem mit kezdeni. Először azt mondták: fiatal ember, maga még nem is élt igazán, most menjen szépen, és jöjjön vissza egy év múlva. Akkor pedig azzal fogadtak, hogy én már kész színész

vagyok, szerződjek le egy teátrumhoz. Nem adtam föl, még kétszer felvételiztem, sikertelenül. Utoljára, az épületből kifelé jövet épp azon morfondíroztam, hogy beállok az esztergapad mögé, amikor egy úr, akit akkor még nem ismertem, megszólított. Azt mondta, lát bennem fantáziát, próbáljam meg Békéscsabán az alapítványi színiiskolát. Konter László igazgató úr volt ő, így kerültem 21 évesen imádott szülővárosomtól sok száz kilométerre.

– *Úgy tűnik, nem bánta meg.*

– Életem legszebb négy évét töltöttem ott. Szinte minden előadásban benne voltam. Ott ismertem meg igazán a szakma csínját-bínját, amit a próbateremben nem lehet megtanulni, csak a színpadon. Előfordult, hogy egy hónapban több mint ötven előadásom volt.

– *Mégis visszajött Pécsre.*

– Időközben megnősültem, s amikor az első gyermekünket vártuk, úgy döntöttünk, könnyebb lehet az életünk, ha a nagyszülők a közelünkben vannak. Az öcsémmel mi is úgy nőttünk föl, hogy mindig számíthattunk a mamára és a papára. Másrészt bigott lokálpatrióta vagyok, nekem Pécs a világ közepe. Imádom, de például az átépített Széchenyi teret látva megszakadt a szívem, hogy mi lett a régi, gyönyörű, európai hírű főterünkől...

– Viszont kinyílhattak ön előtt a Pécsi Nemzeti Színház kapui.

– Legalábbis az egyik oldalsó bejárat. Az akkori direktor, Balikó Tamás azt mondta: a társulatnak szüksége lenne egy magamfajta karakterre, de hiába a diploma, státushiány miatt csak énekkari tagként tud fölvenni, aztán ha alkalom adódik, majd játszom is. Kilencéves kemény munka, több főszerep, sok beugrás és az, hogy nap

után azt tanácsolták, hogy feküdjek ott néhány órát. De én saját felelősségemre eljöttem, úgy gondoltam, helyette inkább lejátszom az esti előadást.

– *Makacs típus.*

– Imádom a színházat. Hiszek a katarzis erejében és létjogosultságában. Amikor elvárásoljuk, megíratjuk, elgondolkodtatjuk a nézőt, és igényesen szórakoztatjuk. Persze, ez nem olyan egyszerű. Mert az idegrendsze-

hatott rám”

mint nap ezer százalékosan akartam bizonyítani, végül meghozta, amire vágytam: 2010-ben megkaptam a színész státust. Úgy éreztem, megtaláltam a helyem. Én egy olyan srác vagyok, hogy ha egy álom befészkel magát a fejembe, akkor addig küzdök, amíg azt el nem érem. Aztán álmodok egy újat, egy szebbet, egy nehezebbet, s küzdök tovább!

– *Havonta átlagban 20-30 előadást játszik. Meddig tartható büntetlenül ez a tempó?*

– Néha azt gondolom, halhatatlan vagyok, de amikor megsérülök, s egy-egy izületem feladja, rádöbbenek, hogy mégsem. A dzsungel könyve nyilvános főpróbáján eltörtem a lábam. Begipszelni nem lehetett, maradt a fagyasztózselé, a fásli, meg a tripla adag fájdalomcsillapító, hisz abban a musicalben elég sokat kell ugrálnom, verekednem. A padlás című musicalben eredetileg úgy teljesedett be a sorsom Barabás gengszterként, hogy amikor lelőnek, a díszlet tetejéről zuhanok alá, öt és fél méteres magasságból. A második előadáson ez nem sikerült tökéletesen.

– *Azóta kevésbé látványosan ér véget a darabbéli sorsa.*

– Már az aznap esti előadásra átrendezték a jelenetet. Bár rohammentő vitt az idegklinikára, egy rövid vizsgálat

rünkkel dolgozunk, s a hitelesség érdekében a lelkünkön ejtett apró sebeket „tépkedjük”, melyek így nemigen gyógyulnak be. A János vitézből az „Egy rózsaszál szebben beszél” kezdetű dal szerintem akkor lesz átütő erejű, ha annyi fájdalommal itatom át, amennyit csak kezelni tudok. Úgyhogy Bagóval együtt minden alkalommal egy kicsit én is „belehalok”.

– *Más zenei műfajban is aktív.*

– Rocker vagyok! Nemcsak azért, mert kistestvérem – aki mellelég kitűnő vegyész – az Aljas Kúszóbab együttes volt basszusgitáros, hanem mert ezen a zenén nőttünk fel. Ha lemegyek a konditerembe, biztos, hogy Rammstein szól a fülemben, mert kell a pluszenergia, amikor pedig megnyugvásra vágyom, líraibb rockot hallgatok, mondjuk Nightwish-t, Linkin Parkot, Kowalsky meg a Vegát. Egy éve a barátaimmal éltre hívtuk „Soul Mirror” névre keresztelt zenekarunkat, amiben

énekelek, dalokat írok. Szabadságvágy címmel megjelent az első kislemezünk, most a nagylemez anyagán dolgozunk. Igencsak vágyunk már közönség elé állni vele. Nem biztos, hogy az Iron Maiden lesz az előzenekarunk, de nagyot fog szólni, s bízom benne, hogy jó lesz a fogadtatása.

– *Életeleme a tréfa. Nem csoda, hogy vőfélyként is kapós.*

– A vőfélykedést a véletlen hozta. Egy barátom esküvőjén, miközben egymás ujjára húzták a gyűrűt az arával, amolyan meglepetés-ajándékként elnekeltem a Jekyll és Hyde című musicalből az Eljött az óra című dalt. Leírhatatlan hatást értem el. Így kezdődött. De nem vagyok igazi vőfély, inkább csak főkomornyik, aki szeret a háttérben maradni, és csak amikor feladata van, akkor lép elő.

– *Rövidesen véget ér az évad. Mit csinál a nyáron?*

– Augusztusban játszom a Pécsi Nyári Színházban, a csendőrt alakítom

az Indul a bakterház című színdarabban. Aztán a fiaimmal csúszdapark-por-tyára megyünk. Csodálatos gyerekek, remekül tanulnak. Imádják a színházat, Máté inkább érti, Kristóf inkább érzi. Róla azt mondják: tiszta apja. Ezt én büszkén dicséretnek veszem, bár lehet, hogy nem mindig szánják annak. Nyáron ők a főnökök. Miután az édesanyjkkal élnek, ez a pár hét csak hármunkról szól. Illetve még „valakiről”, „aki” imádnivaló, bár hisztis és kiszámíthatatlan, mint egy lány. „Ő” az én Trabantom. Huszonkét éves volt, amikor vettem, és Barbarics Zoltán barátommal szétszedtük, minden egyes alkatrészét felújítottuk, majd visszaépítettük. Halk, mint az álom, erős, mint egy bivaly, de mint minden nő, rengeteg törődést igényel. A riasztó és a központi zár már kész, most az elektromos ablakok következnek.

LEJEGYEZTE: CSATÓ ANDREA